

Sygn. akt III AUa 121/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015 r. w Lublinie

sprawy R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy R. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 4 grudnia 2014 r. sygn. akt IV U 1382/13

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 121/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 października 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy R. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 września 2013r., albowiem komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 9 października 2013r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożył R. S., który wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do renty, twierdząc, że komisja lekarska nie wzięła pod uwagę wszystkich okoliczności związanych z aktualnym stanem zdrowia ubezpieczonego oraz możliwościami podjęcia przez niego pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

R. S., ur. (...), był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy do 31 sierpnia 2013r. W dniu 21 sierpnia 2013r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Komisja lekarska ZUS rozpoznała u wnioskodawcy: chorobę R. z malformacjami powieki, guz powieki górnej oka lewego – praktyczną jednooczność, astmę oskrzelową w wywiadach, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów obwodowych aktualnie bez upośledzenia sprawności istotnych objawów patologicznych w badaniu neurologicznym. W ocenie komisji lekarskiej schorzenia te nie powodują niezdolności do pracy ubezpieczonego i swoją ocenę zawarła w orzeczeniu z dnia 9 października 2013r.

W toku postępowania odwoławczego został przeprowadzony dowód z opinii biegłych lekarzy: okulisty, ortopedy, neurologa i pulmonologa. Opiniujący wspólnie biegli rozpoznali u R. S. następujące schorzenia: chorobę R., stan po wielokrotnych operacjach guza powieki górnej oka lewego, asymetrię i zwężenie szpary powiekowej lewej, opadnięcie powieki górnej oka lewego, astygmatyzm nadwzroczny oka prawego, nadwzroczność z niedowidzeniem oka lewego, praktyczną jednooczność, zespół bólowy kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowych bez ubytków neurologicznych, bóle głowy naczyniowe, astmę oskrzelową przewlekłą łagodną. Zdaniem biegłych, schorzenia te nie skutkują niezdolnością do pracy ubezpieczonego. W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że praktyczna jednooczność stanowi ograniczenia przy wykonywaniu prac na wysokości, przy maszynach w ruchu i widzenia obuocznego. Opiniowany pracuje jako pracownik fizyczny, ostatnio jako ochroniarz w pełnym wymiarze. Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2014r. ubezpieczony złożył do akt sprawy dodatkową dokumentację lekarską i wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych, twierdząc, że dotychczasowi biegli nie wypowiedzieli się dokładnie odnośnie jego choroby. Wskazał, że jego choroba ma podłoże genetyczne.

Sąd oddalił wniosek dowodowy uznając, że sporna okoliczność została już dostatecznie wyjaśniona.

W ocenie Sądu Okręgowego dowód z opinii biegłych jest miarodajny i obiektywny. Opiniowali biegli specjaliści w zakresie schorzeń, które dotyczą wnioskodawcy, wydanie opinii było poprzedzone przeprowadzeniem badania przedmiotowego oraz zaznajomieniem się z dokumentacją lekarską z jego dotychczasowego leczenia. Opinia jest przekonywująca. Pełnomocnik ubezpieczonego nie złożył żadnych konkretnych zarzutów merytorycznych wobec opinii, a jedynie wskazał, że biegli nie wypowiedzieli się dokładnie odnośnie choroby występującej u ubezpieczonego. Okoliczność ta, zdaniem Sądu, nie podważa wiarygodności opinii. Ubezpieczony z zawodu jest mechanikiem kierowcą samochodów osobowych, jednakże w swoim zawodzie nie pracował, a wykonywał pracę ochroniarza.

Zgodnie z treścią art. 12 ust. 3 ustawy o FUS, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodne z poziomem posiadanych kwalifikacji. W przypadku ubezpieczonego stwierdzić należy, iż wykonuje pracę nie wymagającą kwalifikacji. Z opinii biegłych wynika, że przy prawidłowej korekcji ostrości wzroku oka prawego, zaadoptowaniu do praktycznej jednooczności brak jest podstaw do uznania u opiniowanego niezdolności do pracy; opiniowany jest sprawny ruchowo, brak objawów korzeniowych i ubytkowych; astma oskrzelowa ma charakter łagodny, kontrolowany, nie była powodem hospitalizacji, chorzenie to wymaga systematycznego leczenia, astma nie spowodowała niezdolności do pracy. Opiniujący biegli jednoznacznie stwierdzili, iż obecnie stan zdrowia fizycznego nie uniemożliwia wnioskodawcy wykonywania prac. Sąd podziеляjąc wnioski zawarte w opinii biegłych uznał, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 powołanej wyżej ustawy.

Z tych względów Sąd przyjął, że R. S. nie spełnia jednego z warunków uzyskania prawa do renty określonych w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o FUS, tj. brak u niego niezdolności do pracy. Dlatego też Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawcę. Apelacja zarzuca: naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię art.12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez błędne przyjęcie, nieuwzględniające stanu zdrowia ubezpieczonego, naruszenie prawa procesowego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. skutkujące oddaleniem odwołania w sytuacji istnienia podstaw do jego uwzględnienia, oraz sprzeczność poczynionych ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego.

Skarżący wnosił o zmianę wyroku, decyzji organu rentowego i wypłatę renty od dnia 1 września 2013 roku z odsetkami oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie o dowód z opinii uzupełniającej biegłych lekarzy: specjalisty chorób oczu H. R., neurologa A. S., specjalisty z zakresu chirurgii ogólnej urazowej i ortopedycznej – J. S., oraz dowód z opinii innego zespołu biegłych: okulisty E. K. (2), neurologa M. D., chirurga W. K. oraz specjalisty medycyny pracy L. M..

Biegli H. R., A. S., J. S. w uzupełniającej opinii po zapoznaniu się z dodatkową dokumentacją podtrzymali swoje stanowisko o braku u wnioskodawcy niezdolności do pracy (k. 70). Biegli wskazali, że w rozpoznanej u wnioskodawcy chorobie R. leczenie jest objawowe, polega na wycinaniu guzów, po ostatnim zabiegu stan pooperacyjny uznano jako dobry, w badaniu neurologicznym nie stwierdzono objawów neurologicznych stanowiących podstawę do uznania niezdolności do pracy. Badaniem okulistycznym stwierdzono obniżenie ostrości wzroku oka lewego do 0,1 opadnięcie powieki górnej, zwężenie i asymetrię szpary powiekowej lewej co czyni opiniowanego osobą praktycznie jednooczną, nie stwierdzono utraty widzenia okiem prawym. Biegli wskazali, że w związku z faktem, że opiniowany od wielu lat pracuje jako ochroniarz na pełnym etacie na ogólnym rynku pracy, nigdy nie pracował jako kierowca mechanik, wydali opinię o jego zdolności do pracy na ogólnym rynku pracy. Z powodu praktycznej jednooczności istnieją jedynie przeciwwskazania do wykonywania pracy w zawodzie kierowcy kat. C, D, E, pracy na wysokości, przy maszynach w ruchu, wymagającej widzenia obuocznego. Wnioskodawca może wykonywać prace w zawodzie ślusarza ręcznego, mechanika. Przez okres trwania choroby nastąpiła poprawa ze względu na zaadaptowanie się do praktycznej jednooczności, w świetle przepisów orzeczniczych praktyczna jednooczność nie spowodowała niezdolności do pracy.

Biegli okulista E. K. (2), neurolog M. D., chirurg W. K. oraz specjalista medycyny pracy L. M., rozpoznali u R. S. następujące schorzenia: nerwiakowłókowniatość, stan po wielokrotnych operacjach guza powieki górnej oka lewego, asymetrię i zwężenie szpary powiekowej lewej, opadnięcie powieki górnej oka lewego, astygmatyzm nadwzroczny oka prawego, nadwzroczność z niedowidzeniem oka lewego, nadwzroczność z niedowidzeniem oka lewego, praktyczną jednooczność, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią, zespół bólowy kręgosłupa bez ograniczenia ruchomości i bez objawów drażnienia korzeni nerwowych, przewlekły napięciowy ból głowy. Zdaniem biegłych, schorzenia te nie skutkują niezdolnością do pracy ubezpieczonego. Biegli podzielili opinię główną i uzupełniającą poprzedniego zespołu biegłych. W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że praktyczna jednooczność stanowi ograniczenia przy wykonywaniu prac na wysokości, przy maszynach w ruchu i widzenia obuocznego, nie ma przeciwwskazań okulistycznych do świadczenia pracy na stanowiskach ostatnio wykonywanych. Nerwiakowłókowniatość, może być przyczyną niezdolności do pracy w przypadku szczególnej wrażliwej lokalizacji nerwiakowłókniaków, u opiniowanego deficyt doprowadził do jednooczności, która jednak nie czyni niezdolności do pracy. Biegli wskazali, że u opiniowanego dostosowanie do jednooczności przebiegało długotrwale, dlatego wątpliwe jest by choroba kiedykolwiek czyniła długotrwałą niezdolność do pracy. W przeszłości niesłusznie sugerowano obecność nerwiakowłókniaków w obrębie kanału kręgowego, powyższa lokalizacja nie została nigdy potwierdzona (opinia k. 96 – 99).

Sąd Apelacyjny podzielił opinie biegłych, podkreślenia wymaga, że są one zgodne ze stanowiskiem biegłych przedstawionych w toku postępowania przed Sądem Okręgowym. W świetle powyższych opinii, wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Apelacyjny po uzupełnieniu materiału dowodowego podzielił ustalenia faktyczne i dokonana przez Sąd I instancji ocenę dowodów, oraz aprobuję argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia, a więc nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego ponawiania.

Podkreślić należy, że miarodajny dla oceny sądowej zdolności wnioskodawcy do pracy w kontekście orzekania o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, ma wynik badań lekarskich przeprowadzonych przez biegłych sądowych. O niezdolności do pracy nie decydują lekarze leczący, gdyż jak zauważa się w orzecznictwie sądowym, chodzi tu o ocenę niezdolności do pracy w prawnym rozumieniu, podejmowaną w trybie określonej procedury i przez odpowiednie organy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2010 r., I UK 22/10, M.P.Pr. z 2010 r. Nr 10, poz. 506). Biegli sądowi to lekarze wpisani na listę biegłych, posiadający wieloletnie doświadczenie zawodowe i cechy gwarantujące bezstronność i rzetelność opiniowania w sprawach sądowych. Mimo stwierdzenia u wnioskodawcy opisanych schorzeń wszyscy biegli jednomyślnie uznali, że nie jest on niezdolny do pracy, a stanowisko swoje należycie uzasadnili.

Brak jest podstaw do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, bowiem w toku postępowania przeprowadzonego istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy zostały wyjaśnione w sposób gruntowny i wszechstronny.

Skoro z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, iż rodzaj i stopień schorzeń występujących u wnioskodawcy nie powodują aktualnie niezdolności do pracy, uznać należało, iż nie spełnia on przesłanek przyznania prawa do renty.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza więc naruszenia przepisów prawa materialnego - art.12 i ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z brzmieniem art.12 ust.3 powołanej ustawy częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z uzasadnienia opinii wynika jednoznacznie, że biegli wzięli pod uwagę wszystkie kryteria uwzględniane przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy ustalając, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art.385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.